

דיעות

מכתב מ"מצפן"

אנייה פראנקוס הספיקה לכתוב כמה ספרים ועשרות מאמרים. ככולם ביטאה הצעיר...

לאתרוני לקחה תחת חסותה את תנועות המחותרת הפלסטיניות. היא ערכה סיבוב של מספר שבועות במרחב, שבה לעיר-מושבה פאריס כדי לפרסם מה שאספה במסע זה...

היהודים יוכלו להישאר... הכריזה לסימפוזיון התייחסו אליה כאל מומחית גדולה לענייני אל-פתח. היא עמדה אל-פתח לא תותר ליהודים ברירה אלא לחתום, כש גבם אל הימין שאל המנחה של ז'אן אפריק...



סופרת פראנקוס אל-פתח מסכים

שהם אומרים היום שונה ממה שאמרו אתמול. היום הם מסכימים שיכולה להיות בפלסטין אוכלוסייה יהודית, והם מסכימים שכל מי שירצה יוכל להישאר, אפילו אם יהיו הרבה יהודים. אבל ברור, שאנשים רבים שהם ציונים יעזבו מרצונם החופשי...

השעה היתה 2.30 לפנות בוקר, כאשר התעוררה בבחלה הסבתא של מיכאל ברולאי. ידיים זרות לפתו את גרונו. אימ תה גברה משהבחינה כי הידים היו שייכות לזנדה, מיכאל צריחתייה הזעיקו את ה שניים, שחילצו אותה מידי הנכדה-החונק. זה היה מתוך חלום או הידיה, הצטדק מיכאל, אך הסבתא לא ויתרה, הגישה תלוינה במשטרה על תקיפה. שופטה-שלום בפניו הובא ברולאי החליט, כי לטובת הסבתא הישישה מוטב כי יעצה, ו יישלח לבדיקות פסיכיאטריות.

מיה תרבותית ליהודים במדינה פלסטינית ערבית. עמדת האירגון שלנו מדברת על זכות העמים להגדרה עצמית. כמוכן ש המונח זכות הגדרה עצמית אינו חופס לגבי ישראל בצורתה הנוכחית, הציתית, המהווה מדינה של יהודי כל העולם.

השתלבות ישראל באיחוד סוציאליסטי של המרחב תיתכן רק כשהספן ישראל למדינת חושביה, דק לאחר שכוטל אופייה הציוני, רק לאחר שמשטרה הנוכחי יומר בדרך מהפכנית.

כסוציאליסטים, מאמינים אנשי מצפן ש בעתיד לא רק מדינת-ישראל תבטל, אלא כמה גם כל מדינות העולם. ואילו אנשי אל-פתח, שאינם סוציאליסטים במוריס, דוג לים בינתיים רק בביטול מדינת-ישראל. עד שלא יראו את עצמם ודיבים להכיר בזכות הקיום של מדינת-ישראל, יוכלו להצי ביצ רק על קבוצות-שוליים זעירות בתוך ישראל, המוכנות לראות באל-פתח מפתח לפיתרון.

דרכי חיים

המיטה

הרועשת

עורך-הדין פיבל זילכובסקי (60) לא חי בשלום עם פנינה גרבר (33) שכנתו מי הקומה שמתחתיו. לא פעם היו ביניהם חילופי-דברים עוקצניים והערות מעליבות. אולם השיא הגיע דווקא בערב האחרון של שנת 1968, כאשר הוציא זילכובסקי מדירתו מיטה-ברזל ישנה, תוך כדי כך נחבטה הי מיטה בקירות חדרה-המדרגות.

אתה טינפת! צעקה גרבר לעבר עורך-הדין הקשיש, יש לך כל יום תאונות דרכים. אמרו לי במשטרה אתה חתיכת אידיוט. בפטיש שברת את היכתה-הדוור שלי. במיטה קילקלת את הכיר. במיטה כפולה. בבוקר ראיתי שאתה שברת את התיבת-דוור שלי. הוא אתה משהין בחדרה-המדרגות אתה בא שיכור כל יום. אידיוט, אתה משתין במדרגות. איזה עורך-דין אתה, אתה שקרן! מי נתן לך את הרשויות?

במשך כל אותו הזמן שהגברת גרבר פלטה את השטף הזה באוזניו ובאוזני השכנים שהתאספו, עמד זילכובסקי בצד בשלושה, ורשם בסינקס קטן את דבריה. אחרי-כך, באמצעות עורך-דין אחר, הגיש נגד פנינה גרבר תביעה פלילית על-פי חוק לשון-הרע. בבית-משפט השלום, בפני השופט ד"ר יוסף מגוריכהן, הודתה גרבר באשמה, ו בדבריה לפני מתן גזר-הדין טענה: הוא התחיל איתי! הוא הוציא בי 12 בלילה מיטה, ודחף והרעיש בחדרה-המדרגות. וכש יצאתי הוא אמר לי, מטומטמת תיכנסי חזרה, מותר לעשות רעש. אמדתי מה ש אמרתי, אחרי שלא שטתי בצמני יותר! כדי שלהבא תדע לשלוט על עצמה, הטיל עליה השופט קנס בסך 150 ל"י, והתחייבות בסך 250 ל"י להימנע מלעבור במשך שלוש שנים על חוק לשון-הרע.

פלילים

בעל

החלומות

השעה היתה 2.30 לפנות בוקר, כאשר התעוררה בבחלה הסבתא של מיכאל ברולאי. ידיים זרות לפתו את גרונו. אימ תה גברה משהבחינה כי הידים היו שייכות לזנדה, מיכאל צריחתייה הזעיקו את ה שניים, שחילצו אותה מידי הנכדה-החונק. זה היה מתוך חלום או הידיה, הצטדק מיכאל, אך הסבתא לא ויתרה, הגישה תלוינה במשטרה על תקיפה. שופטה-שלום בפניו הובא ברולאי החליט, כי לטובת הסבתא הישישה מוטב כי יעצה, ו יישלח לבדיקות פסיכיאטריות.

הוא לא שם לב זלוקח את נערתו לטייל, והיא אומרת לו: הריח כאן מיוחד, והוא עונה לה: כאן נפגש ירדן עם הכינרת. כי, כאמור, בגלל שקוראים לו ירדן, הוא לא מסוגל לדבר על שום דבר אחר מלבד הכינרת. אז הוא מוסיף: תסתכלי היא גושמת. מים עולים נשימה, ויורדים נשיפה. וכיוון שיש עוד ספק אולי היא, או מישהו מהקהל, לא הבינן שיש כאן ירדן, וכינרת ואהבה או הוא אומר: היתה צריכה לראות אותה בומן הסערה. איך שהיא כועסת. וענת שואלת על מה היא כועסת, והוא עונה לה: על אלוהים שקילל את ירדן, וציוויה עליו להמשיך מהלכו לים המוות. וענת מחייכת בחיך, המזכיר לירדן את הכינרת, ואפה מודקף רמו לירדן, האוהב את הכינרת, והיא אומרת: הא! סערת הפרידה! כאשר הגבר שלה ברח ממנה אל אחרת! זה רומנט! אני רואה את הפגישיה! ירדן וכינרת בבוקר, ובעת המיפגש ישיר ירדן לאהובתו: אני שלך ואת שלי, כינרת את כינרת אהובתי!

קולנוע סרטים

כינרת שלי

להט במים (בווייטה, תל-אביב; ישרא) אומרים שצריך להתייחס בעדינות ל סרטים ישראלים. כדי לא לפגוע בתעשיית הסרטים בארץ. אז שיהיה ברור. להט במים אין שום קשר לתעשיית סרטים, ולא לסרטים בכלל.

משקיע שקרה את התסריט של להט במים והחליט להשקיע בו כסף, שלא יאשים את הקולנוע הישראלי אם הכסף שלו שקע באגם. מי שרוצה להשקיע בקולנוע, לא חסרות לו כאל אפשרויות. ישנו יהודה (ג'אר) נאמן. ישנו דויד פרלוב. אף אחד לא הכריח איש להשקיע את כספו בדבר הזה, שלא ברור איך להגדיר אותו.

קודם כל צריך להבין: להט במים זו אגדה על הכינרת. איך יודעים? כי בשעל המסך רואים המון מים. מים למעלה, מים למטה, מים מהצד. הקריין מספר בשפת התנ"ך, במיבטא רוסי, איך הירדן אהב את הכינרת. ואיך אלוהים העניש אותו, ושלה אותו לים המוות.

מי שלא מבין שזו אגדה, יבין את זה תיכף ומייד. כשירדן, הנער, שהוא סמל לירדן הנהר, פוגש את ענת, (עירית שילה) אהובתו, הוא אומר לה: קוראים לי ירדן, והאבא שלה אומר לה: ואני רציתי לקרוא לך כינרת. ירדן מבין מה הוא צריך לעשות עכשיו ומתאהב בה, והדייג, החבר שלו, אומר לו: ירדן, תמיד הזהרתני מנשים ומהכינרת.

הוא לא שם לב זלוקח את נערתו לטייל, והיא אומרת לו: הריח כאן מיוחד, והוא עונה לה: כאן נפגש ירדן עם הכינרת. כי, כאמור, בגלל שקוראים לו ירדן, הוא לא מסוגל לדבר על שום דבר אחר מלבד הכינרת. אז הוא מוסיף: תסתכלי היא גושמת. מים עולים נשימה, ויורדים נשיפה. וכיוון שיש עוד ספק אולי היא, או מישהו מהקהל, לא הבינן שיש כאן ירדן, וכינרת ואהבה או הוא אומר: היתה צריכה לראות אותה בומן הסערה. איך שהיא כועסת. וענת שואלת על מה היא כועסת, והוא עונה לה: על אלוהים שקילל את ירדן, וציוויה עליו להמשיך מהלכו לים המוות. וענת מחייכת בחיך, המזכיר לירדן את הכינרת, ואפה מודקף רמו לירדן, האוהב את הכינרת, והיא אומרת: הא! סערת הפרידה! כאשר הגבר שלה ברח ממנה אל אחרת! זה רומנט! אני רואה את הפגישיה! ירדן וכינרת בבוקר, ובעת המיפגש ישיר ירדן לאהובתו: אני שלך ואת שלי, כינרת את כינרת אהובתי!

אחרי זה הם צריכים להדגים את אהבת הירדן והכינרת, או היא מתפשטת, ורואים את החזה השמן והגועש שלה, המסמל את המים של הכינרת, שהם סמל ארוטי מובהק. והם עושים אהבה בתוך רשתות הדגים של הכינרת, על שפת הכינרת. ומייד אחרי זה הם הולכים לקבר של רחל וקורר אים יחד את כינרת שלי, וירדן אומר לענת, הלוכשת עכשיו מחשוף-ענק בצורת הכינרת,



עירית שילה וזאב רווח בהסרפת "להט במים" אלוהים התנדד

שמכאן רואה המשוררת את הכינרת, וענת אומרת לו: עוד מעט, וגם אתה תתחיל לכתוב שירים על הכינרת. בקיצור, כפי שאולי הבנתם, מדובר כאן בכינרת. וזה מבלי לספר על נפתול המנגן, שרוצה להתחתן עם הכינרת, ומנגן כל הזמן ב מפוחית שירים על הכינרת, כדי להוכיח שהוא נפתיל המנגן, ומבלי לדבר על איך שצנת מתהילה לקנא, כ ירדן כל הזמן חר שב על הכינרת, ומבלי לחאר את המחשור פים שלה, המגלים מתחתם כל הזמן את שני הסמלים השמנים של הכינרת. בקיצור, זה דבר שהיה יכול להופיע בכל קירקס מכובד, בחור הליצנים. אילווא זה היה כל-כך עצוב. חבל רק על זאב רווח, מגיע לו לטחן בסרטים טובים מזה!

אינסוף

משולשים

גבר ושתי נשים (גורדו, תל-אביב; נפת) עוד פעם גבר, עוד פעם אשה, ש נטעה לחופשה, ועוד פעם אהבה. עוד נעם נופים נפלאים (של פאריס) ושני האוהבים מטיילים ובשחובבים ונהנים, והכל כל כך יפה, והאהבה כל-כך נעימה, ושהורה, נחמדה והיא אומנם מספרת לו שהיא דוגמי גית צמרת, בעוד שהיא נצרת-שער בלבד, והוא אומנם אומר לה שהוא צייר, בשעה שהוא רק זבן, אבל זה לא מפריע להם לאהוב ולבלות עד לטוף העצוב.

אחרי כל הסרטים החביבים שנראו כאן באחרונה, על האהבה היפה בין משולשים נחמדנים, הדרט הזה הוא אחד יותר מדי. אין בו שום דבר חדש מעניין, והרבה דבי רים ישנים מעייפים. פאריס מקסימה. גם בהודש אוגוסט. סוד! אן המפשייר נחמדה, ושארל אונאבור -- כרגיל.

ישראל

מלחמת

היהודים

שלושה צנחנים ישראליים, שהשתתפו ב מלחמת ששת-הימים, צונחים בסביבות ירו שלים אל תקופה קדומה של לפני אלפים שנה, ושם הם משיכים באותה מלחמה שנשתיימה לא מזמן. הם פוגשים שם את בן-סאדה, שהיה אחד ממשית-השקר של סוף הביט השני. וכשי צוירים לו לכבוש את ירושלים. וכשי בן-סאדה מחליט למטור עצמו לנצב הי רומאי, כדי לשחרר את בני-הערובה שנאסרו במקומו, יוצאים הצנחנים של היום להציל אותו.

זהו סרט יקר, שיעלה למעלה ממיליון לירות, עב שחקנים גדולים. עם ג'רארד רוסן, אחד מגדולי הבמאים בהולנד, בתור במאי, עם קורט יורגנס, בתור אנטוניוס פלוקס, הנציב הרומאי, עם חיים חפר, בתור תסריטאי, עם השתתפות הולנדית-אמריקאית ישראלית, עם תקציב של למעלה ממיליון לירות.

הסרט בא להראות, מספר חיים חפר, שהעניין לא נגמר. שהיו איזה הפסקות של אלפים שנה, אבל מלחמת היהודים לא נפסקה.